

messe! ja tõusis häbi-puna tema palgedesse! Oh, kuidas häbenes tema ennast, selle weike poisikese ees! Tema ei suutnud seda tunnistada, et koolilapsed tõtt rääkinud, ja et üht pattu peita, tegi tegi tema teist, tema waletas. —

„Lapsed on wallatumad ja on Sinule tühja juttu rääkinud, Sind pahandada tahtnud, Karl.“

— „Isa, Sinul ei ole wenda?“ küsis poeg.

Emil tahtis juba „ei“ ütelda, aga teist kord oma lapse ees waletada, seda ei julgenud tema ometigi mitte: „Minul oli enne üks wend,“ ütles tema, — „aga sellest on üks paha inimene saanud, ja — —“

„Kus on Sinu wend, isa?“ küsis Karl ja waatas imetsewa filmaga isa peale. „Kus on Sinu wend? Iksas järsku igalt poolelt Emili kõrwa. — Tema kergituseks tegi sulane ukse lahti ja kutsus teda wälja. — Ühes ütles tema rutuga oma naesele, mis poisile juhtunud, et naene seda mõbda teha wõiks. Selle meele järel ei olnud ka mitte, et pois tõtt olesk aimanud. Pääwa käikus ei olnud küsimiseks ega seletamiseks aega, ja kui wagane õhta tuli, siis tegi isa omale lõikfugu tegemist, et poisile mitte jälle midagi ei küsiks. —

Jälle oli ühes külm, ja torm hulguis niisamati kui heide. —

Emil oli omale piibu toppiunud ja linna-lehte

tätte mõtnud, nagu tahaks tema lugeda, kuna Karl oma koolitööd tegi.

Rutuse sammuga tuli üks kotta, järsku tietus sulane ukse lahti ja hüüdis lõõtsutates: „Tulge wälja, peremees, ühes, just meie aia ääres, on üks moas nagu surnud.“ — —

Emil kargas ühes ja läks sulase järel wärawa ette. Seal, aia ääres, lume sees oli üks maas, were tilgad olivad lume peal, kuidas latorni paistel nähti. „See on maha libisenud ja on peaga wasta aida tuckunud,“ ütles sulane, — „see näib üks kerjaja olema, mina tahaksin küll Politseisse minna.“

„Ei,“ ütles Emil karedalt, „wiime teda tuppa.“ Tema oli kerjaja näu peale waatanud ja oli oma wenda ära tunnud. —

„Pea natuke kinni,“ ütles tema sulasele, „mina ütlen enne perenaesele, et tema ei ehmata.“

Ja tema ruttas tuppa ja andis seda lugu naesele lühidelt teada.

„On tema surnud, Emil, Jumala pärast, on tema surnud?“ küsis naene kohkudes.

„Mina ei tea,“ wastas Emil ja läks jälle wärawa ette, sulasega kohmetanud teha tuppa ja lamresse kandma. Seal seisis naene küünal käes ja ehmatas silmis. — Südamel toledusega nägi tema seda wiltsat, kaitfakat meest, tema mehe